

HỒI THỨ NĂM MƯƠI BẢY TRỜI TÌNH BỂ HẬN

Vằng thái dương đã nghiêng nghiêng bóng chân trời, ánh chiều tà le lói đỏ ối, nhuộm hồng cả màn sương mỏng vừa là đà qua khỏi đầu cỏ lẩn khuất sau sườn non...

Trên con đường cái quan của Thanh Hải, ba bóng người: một gái hai trai, đang mãi miết trên lộ trình.

Người con gái đi đầu chính là Phan Quyên Quyên, hai bóng đằng ông nọ, không cần đoán cũng hiểu là Hoa Sĩ Kiệt và Hà Chí Bình !

Sau phút được sum hợp bên cạnh người yêu, Phan Quyên Quyên suốt ngày hôn hử tung tăng như một cánh chim tơ trong ánh nắng.

Nàng chợt quay đầu ra phía sau bảo Hà Chí Bình:

Bình đệ, lần này đến Trường Bạch Sơn nếu như gặp người của Huyết Ma Giáo, chị sẽ giúp em một tay để tẩy sạch hận thù !

Nhớ lại chuyện qua, Hà Chí Bình không khỏi nhè nhẹ thở dài:

- Nếu chẳng nhờ Quyên tử cùng Kiệt huynh cứu trợ, tiểu đệ ắt đã ngậm hờn nơi chín suối !

Hoa Sĩ Kiệt vội gạt ngang:

- Chuyện qua nhắc lại làm gì? ý ngu huynh từ lâu ao ước, sau khi giải quyết xong mọi oán thù, chúng ta nên tìm một thôn xóm thanh u để ẩn tích dưỡng nhàn thế mà hơn !

Hà Chí Bình cười bông lớn:

- Đến lúc đó tiểu đệ đã có quyền uống rượu mừng của anh chị !

Hoa Sĩ Kiệt nhè nhẹ thở dài:

- Chỉ e ngu huynh phạm phu tục tử, không xứng đáng với vóc ngọc mình vàng của tử tử em !

Chàng vừa dứt lời chợt đường vang lên một giọng nói ồm ồm:

- Nhãi con mi cùng Phan Quyên Quyên kết hợp nhau thật xứng lứa xứng đôi, chỉ tội cho một kẻ điên cuồng nơi Độc Long Cốc !

Hoa Sĩ Kiệt biến sắc dừng bước:

- Vị bằng hữu nào? Xin cứ bước ra, hà tất giả trò lén lút dấu mặt dấu mình như thế?

Từ trong lùm cây cạnh vệ đường, giọng nói khi nãy lại vang lên:

- Lão phu đây đi sợ mi à?

Liên theo tiếng nói, từ giữa lùm cây bắn vọt ra một lão già tóc tai rối bù, mắt to mày rậm, râu rồng bó hàm, lưng đeo hai chiếc hồ lô to tướng.

Nhận ra ngay là Phong Trần Túy Khách, Hoa Sĩ Kiệt vòng tay cúi đầu:

- Chẳng biết là Phong Trần lão tiên bối, lúc nãy lời lẽ có chút mạo phạm, xin lão tiên bối lượng dung !

Phong Trần Túy Khách cười kha kha:

- Nhãi con mi đã hứa với người ta sẽ đến Độc Long Cốc một chuyến, bộ mi quên rồi à? Chỉ tội nghiệp cho Tư Đồ Hồng...

Ông dứt ngang nửa chừng bằng một tiếng thở dài áo nã.

Hoa Sĩ Kiệt sốt ruột hỏi:

- Tư Đồ Hồng cô nương hiện giờ ra sao?

Phong Trần Túy Khách cười lạt:

- Người đến Độc Long Cốc là biết ngay, cần gì phải ta?

Trước mắt Hoa Sĩ Kiệt bỗng hiện lên hình dáng diễm kiều của Tư Đồ Hồng, rồi phút gặp đầu tiên trên Xà Yêu Hồ, lần cứu mạng nơi ngoài thành Thiệu Hưng, cảnh cùng chàng dìu nhau trong đêm tuyết trắng để trốn tránh một cuộc hôn nhân...

Phong Trần Túy Khách thấy Hoa Sĩ Kiệt cứ đứng trơ một nơi không nói năng, lòng ông càng thêm giận, trợn mắt hỏi to:

- Nhãi con, mi có đi hay là không?

Hoa Sĩ Kiệt liếc mắt nhìn trộm về phía Phan Quyên Quyên lộ vẻ khó xử:

- Nhưng mà... nhưng mà nếu vẫn bối chẳng đến Trường Bạch Sơn ngay bây giờ, sợ e Huyết Ma Giáo Chủ, và Xà Hà Tiên Tử sẽ kéo vào Băng Quốc trước...

Phong Trần Túy Khách trợn tròn mắt:

- Hừ ! Bí kíp, kỳ bảo đáng được bao nhiêu? Nó có thể cân nặng bằng chữ Nghĩa không?

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong rúng động:

- Đa tạ lời chỉ giáo của tiên bối !

Phong Trần Túy Khách nổi cộc:

- Đa tạ cái khỉ khô ! Mau đến ngay Độc Long Cốc !

Phan Quyên Quyên từ nãy giờ đứng yên, vụt hỏi:

- Lão tiên bối do đâu biết rõ tình hình xảy ra nơi Độc Long Cốc? Sự việc ra sao mong tiên bối thuật rõ !

Phong Trần Túy Khách nhè nhẹ thở dài:

- Thật ra lúc đầu lão phu cũng chẳng biết Độc Long Cốc ở đâu, nghe tin tiểu tứ họ Hoa đến Thanh Hải để thu đoạt chiếc khóa ngọc, lão phu không sao yên tâm, liền âm thầm đến Thanh Hải, chẳng ngờ lạc đường vào Độc Long Cốc, mới thám dò được sự việc phát sanh...

Ông ngừng lại một chốc rồi tiếp:

- Lão phu vội rời khỏi Độc Long Cốc, đi tìm gã khấp nơi, bất ngờ gặp tại đây.

Phan Quyên Quyên quay sang Hoa Sĩ Kiệt:

- Kiệt huynh tính sao?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu nhăn nhó:

- Tiểu huynh cũng khó định lẽ nào, đi thì chậm trễ thời gian đến Băng Quốc, không đi lại tội nghiệp...

Phong Trần Túy Khách cười to:

- Có gì mà lưỡng lự, dù đi Độc Long Cốc cũng chẳng trễ lỡ đến Trường Bạch Sơn để tìm vào Băng Quốc !

Hoa Sĩ Kiệt sắc thoáng vui mừng:

- Thế nào lại chẳng lỡ?

Lời đồn trong võ lâm thì Băng Quốc tại Trường Bạch Sơn, nhưng có ai biết vị trí Băng Quốc ở chốn nào? Dù cho họ có biết được, và có nắm được chiếc chìa khóa mở Băng khố ra, nhưng họ cũng không thể nào xuyên qua được hai mươi một toà trận kỳ dị trong Băng Quốc. Vào đấy chỉ tự dẫn thân giam hãm giữa trận đồ mà thôi !

Hoa Sĩ Kiệt vỗ lẽ gật đầu:

Lão tiên bối nói chí phải ! Bảy bức họa đồ vạch rõ phương thức thông qua hai mươi một toà kỳ trận ấy, đều ở trên người của vãn bối !

Hà Chí Bình bỗng xen lời:

- Kiệt huynh nên đến Độc Long Cốc một chuyến là phải !

Hoa Sĩ Kiệt miễn cưỡng gật đầu:

- Ngu huynh lòng cũng đã quyết định như thế, nhưng còn ngại nỗi đến Độc Long Cốc tất thế nào cũng xảy ra sự sung đột cùng cha của cô nương Tư Đồ Hồng !

Phong Trần Túy Khách vỗ ngực phành phạch:

- Tiểu tử yên tâm ! Để lão phu tính cái trự già ấy cho !

Phan Quyên Quyên châm mát một câu:

- Vậy ta khởi hành ngay để xem cô em Tư Đồ Hồng của tôi sau này là trang quốc sắc giai nhân thế nào cho biết !

Hoa Sĩ Kiệt biết ngay cô nàng sắp nổi máu Hoạn Thư, vội phân trần:

- Thật ra tại Tư Đồ cô nương tự chuốc lấy lụy phiền, ngu huynh đối với nàng ngoài vấn đề nghĩa ân ra, chẳng có dạ chi khác.

Phan Quyên Quyên chỉ ý nhị mỉm cười.

Phong Trần Túy Khách neho mắt hóm hỉnh nhìn hai người đoạn trật bầu rượu to tướng trên vai xuống, tu lấy một hơi dài khề khà cất lời:

- Chuyện trò hai bên đã xong chưa, đêm nay gấp rút khởi hành đến Độc Long Cốc!

Dứt lời lão thần thoát phóng mình đi trước, Hoa Sĩ Kiệt cùng mọi người vội giở thuật kinh công lao theo.

Suốt đường, Hoa Sĩ Kiệt, Phan Quyên Quyên mỗi người riêng đeo đuổi một tâm tư không ai nói với ai câu nào.

Lòng Hoa Sĩ Kiệt áy náy lo âu, vì chuyến đi này có cả Phan Quyên Quyên, rồi đây gặp lại Tư Đồ Hồng, chàng biết ăn nói thế nào đây?

Phan Quyên Quyên càng muôn ngàn âu lo phức tạp hơn, nàng không dám nghĩ đến phút giây ngưng ngừng khi nàng và Tư Đồ Hồng chạm mặt nhau, đôi lòng nhưng cùng chung một đối tượng, thân phận mình sẽ được giải quyết ra sao?

Hà Chí Bình lẻo đẻo gặng sức ở sau rớt đoàn người, thấy nghĩa huynh cùng tử tử mình đều trầm mặc suy tư, chàng cũng im luôn không dám gợi chuyện.

Trái lại Phong Trần Túy Khách một mình thung dung ở phía trước, hết ngửa cổ tu ừng ực, lại ngâm hát nghêu ngao.

Bước sang canh tư là bốn người đã đặt chân đến một địa thế núi non chốn chốn, nối tiếp nhau như kéo mút cả chân trời.

Phong Trần Túy Khách chỉ vào thung lũng xa xa nằm chen giữa mấy trái núi to, bảo mọi người:

- Thung lũng ấy là Độc Long Cốc đó.

Hoa Sĩ Kiệt tâm tình càng thêm nồn nao, vội ngẩng đầu phóng mắt nhìn ra trước...

Một con đường mòn quanh co khúc khuỷu theo chiều núi, từ chân chàng trải dài đến tận thung lũng nọ.

Dù còn ở xa xa vẫn thấy rõ ba chữ Độc Long Cốc to tướng sơn đỏ khắc sâu vào sườn núi dựa lối đi.

Phan Quyên Quyên lo âu lên tiếng:

- Nghe đồn Độc Long Cốc Chủ, tính nét cao ngạo lại bất thường, võ công siêu quần...

Lời nàng chưa trọn, thành linh một giọng quát to vang lên:

- Tên nào dám nói xấu Cốc Chủ ta như thế? Hết muốn sống rồi chắc?

Liên theo giọng quát, từ trên một ngọn cây mé trái của vệ đường, một vầng mưa bạc óng ánh, kẹp theo tiếng gió rít ào ào, tủa chập xuống đỉnh đầu Phan Quyên Quyên.

Ung dung chẳng buồn nhích động thân hình, Phan Quyên Quyên nhẹ phất ống tay áo ngược lên trên, vầng mưa bạc liền lả tả rơi văng khắp đất.

Nàng lại buông lời châm chọc:

- Với thủ đoạn vừa rồi, đủ thấy đám chó săn thuộc hạ của Độc Long Cốc chẳng ra chi. Tổ đã thế, chủ cũng chẳng tốt lành gì !

Một tiếng ồ khiếp phục từ trên ngọn cây nọ vang lên, tiếp theo đấy là một giọng gầm giận dữ:

- Con liễu đầu thối, lão phu thưởng tài mi đấy !

Lồng trong tiếng quát là ba thanh đoản kiếm, với một tốc độ nhanh như sấm sét tủa giăng, đồng thời xĩa vút vào ba huyết Trung Đình, Đơn Điền và Yết hầu của nàng.

Phan Quyên Quyên thản nhiên như không, xòe tay, năm ngón búng ra một lúc.

Ba mũi đoản kiếm đang thế lao tới với một tốc độ phi thường bỗng dừng rít véo véo lên một tiếng, lộn ngược mũi, lao thẳng trở lại hướng đi.

Một loạt bóng người trên cội cây với thế thật hấp tấp phóng nhanh khỏi chỗ núp...

Ba thanh kiếm nọ ghim lút vào thân cây cùng vang lên một tiếng phập rợn người, dư kinh vẫn còn; khiến cành lá lả nghiêng về một phía !

Phan Quyên Quyên buông tiếng cười lạnh lạt:

- Nếu còn vô lễ với khách, bốn cô nương sẽ thân hành ra tay kết liễu chúng mi!

Một loạt bóng người nọ sau khi rời khỏi ngọn cây, đáp nhanh xuống vệ đường, thấy rõ là ba gã đại hán mặc võ phục đen tuyền, trố mắt nhìn sững Phan Quyên Quyên đến xuất thần.

Gã đại hán đứng giữa sau phút định thần liền trầm giọng quát:

- Các người là ai?

Hoa Sĩ Kiệt nhích lên một bước, vòng tay đỡ lời:

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt, đến đây để bái kiến Cốc Chủ !

Vừa nghe dứt lời, gã đại hán nọ vụt tháo lui một bước, trố mắt kinh ngạc:

- Các hạ là Thất Độc Thần Kiếm Khách lừng danh Trung Nguyên võ lâm bấy lâu nay, cũng chính là kẻ dẫn tiểu thư của Cốc chủ trốn đi khi trước?

Hoa Sĩ Kiệt trừng mắt giận dữ:

Tên vô lễ, ần nói bậy bạ chẳng giữa mồm, tiểu thư cốc chủ vì chẳng khứng gả nghĩa cùng con trai của Tử Vong Cốc Chủ nên mới bỏ theo Hoa mỗ, chỗ nào gọi là dẫn trốn được?

Phan Quyên Quyên vội gạt ngang:

- Khỏi lắm lời, lũ người cứ vào thông báo cùng Cốc chủ là xong !

Ba gã đại hán kê tai to nhỏ nahu một lúc, đoạn cùng xoay mình phóng thẳng vào cốc.

Phong Trần Túy Khách quay sang dặn Hoa Sĩ Kiệt cùng mọi người:

- Các người khi gặp Độc Long Cốc Chủ, lời lẽ khá giữ gìn một chút, đừng nên động chạm đến cha con họ !

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu, đoạn cùng mọi người nhắc bước theo sau Phong Trần Túy Khách tiến vào cốc.

Hai bên vệ đường toàn núi cao chón chở, con đường mòn ngoằn ngoèo ở giữa hẹp chỉ độ một người đi.

Sâu vào trong, đường đi đã dần dần phình rộng.

Dọc dài hai bên vệ đường túc trực một số đại hán võ phục đen, tên nào cũng sắc mặt âm trầm sát khí, chẳng lên tiếng, cũng chẳng trở ngại.

Hiển nhiên là ba tên đại hán lúc nãy đã thông tri cùng đồng bọn rồi !

Độ nửa giờ sau, trước mắt bốn người hiện ra một dãy lầu các nguy nga, chiếm cứ một khoảng rộng của sơn cốc.

Bên trong đèn đuốc sáng choang, nhưng lặng im đến phát sợ.

Bốn người không chút chần chừ tiến thẳng về phía tòa trang trại nguy nga như cung điện ấy.

Vừa đặt chân lên bậc thềm, thấy cánh cửa tự động mở toát, bày rõ cảnh vật bên trong sảnh đường.

Hoa Sĩ Kiệt không khỏi giật mình dừng bước, chú mắt nhìn vào...

Nơi một góc phòng khách, có một lão áo xanh ngồi xây mặt vào trong, dường như đang tư lự điều gì, đối với sự hiện diện của mọi người, cơ hồ như chẳng biết.

Hoa Sĩ Kiệt chỉ nhìn thoáng qua dáng dấp, lập tức nhận ra ngay kẻ ấy chính là lão Độc Long Cốc Chủ Tư Đồ Hạnh !

Chàng sắp sửa nhích chân bước vào, từ hai bên hông cửa thình lình vọt ra hai tên đồng tử mặc áo gấm, song kiếm gác vào nhau, chặn lấy lối đi.

Hoa Sĩ Kiệt đành dừng bước xưng tên:

- Tại hạ Hoa Sĩ Kiệt, có việc đến bái kiến Cốc Chủ của các người.

Hai gã đồng tử đưa mắt nhìn nhau, định cất tiếng bẩm báo. Một giọng nói trang nghiêm từ sảnh đường vang ra đã cướp đi lời của chúng:

- Đừng cản trở, để mặc cho khách vào.

Hai tên đồng tử vội cùng dạ lên một tiếng, cấp kiếm lui sang hai phía đứng yên.

Hoa Sĩ Kiệt cùng mọi người ung dung tiến qua ngạch cửa đi vào.

Khi vào cách lão già áo xanh độ năm bước, Hoa Sĩ Kiệt mới dừng lại vòng tay chào hỏi:

- Vãn bối xin bái kiến Cốc Chủ !

Tư Đồ Hạnh vụt đứng dậy, từ trong ánh mắt duy nhất, bắn ngời ra một tia sát quang khiếp người, chiếu thẳng vào Hoa Sĩ Kiệt trên trời...

Không khí gặp gỡ khởi đầu đã nặng và cô đọng đến mức nghe như nghẹt thở.

Một cơn giông tố hãi hùng dường như có thể sụp đến ở bất cứ giờ giấc nào !

Để phá tan bầu không khí quá căng thẳng ấy, Phong Trần Túy Khách chợt ho khan lên mấy tiếng, dè dặt cất lời:

- Thiên Kim của các hạ phải chăng định tìm...

Tư Đồ Hạnh xua tay ngắt ngang lời Túy Khách, mắt vẫn trừng trừng nhìn Hoa Sĩ Kiệt cười nhếch môi:

- Hoa Sĩ Kiệt, té ra mi vẫn còn sống đấy à?

Cố dần chế cơn giận dữ, chàng ung dung mỉm cười:

- Nhờ phúc trời, tuy gặp nạn lớn mà vẫn bình yên !

Người đã hại con gái lão phu lắm khổ não rồi, còn đến đây chi nữa?

Hoa Sĩ Kiệt nghiêm mặt:

- Văn bối đã có nói qua khi xưa, vì sự phò thác của Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân, văn bối đến Độc Long Cốc hôm nay là để tìm lão tiên bối liễu kết mọi vấn đề.

Phong Trần Túy Khách vội đỡ lời:

- Hoa Sĩ Kiệt chớ đi xa vấn đề, hãy nói đến việc tiểu thư Cốc Chủ đã.

Hoa Sĩ Kiệt nhẹ thở dài:

- Chuyện quấy phải sau này có công luận định phân, Lệnh ái quả thật không phải do tại hạ hại nàng. Vì giữa hai người chúng tôi đều rõ ràng trong sạch, chưa hề vượt qua vòng lễ giáo thuần phong !

Tư Đồ Hạnh giận dữ:

- Láo ! Chẳng phải mi hại nàng, tại sao nàng lại trở nên điên được?

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong tựa một tiến sét dữ nổ ùn giữa đỉnh đầu, thân hình lão đảo như muốn ngã.

Hà Chí Bình vội bước đến cạnh đỡ lấy chàng. Ngay khi ấy từ hậu phòng vang lên một âm lạnh lốt, dị thường nửa như tiến khóc nửa lại giống cười.

Hoa Sĩ Kiệt giọng gần như rên rỉ:

- Hồng muội đã điên thật rồi sao?

Tư Đồ Hạnh quát lớn:

- Vậy mi chẳng nghe nó đấy sao? Ai đối người làm gì?

Hoa Sĩ Kiệt bàng hoàng lắm bắm lấy mình:

- Sự thật như thế được sao? Hồng muội, đáng thương thay cho em, Kiệt huynh em hằng tưởng nhớ đã đến với em rồi đấy !

Bất thành linh, chàng thoát khỏi vòng tay của Hà Chí Bình đang nâng đỡ, vọt thẳng qua khỏi bức bình phong !

Tư Đồ Hạnh quát to:

- Đứng lại !

Hoa Sĩ Kiệt quay lại:

- Tiền bối muốn gì? Tại sao lại ngăn trở tại hạ?

Tư Đồ Hạnh giận đến sừng râu lên:

- Ta không bằng lòng cho mi gặp lại nó! Ta thề quyết giết cho được mi, để tẩy sạch oán hờn cho con ta !

Song chưởng lồng theo giọng nói quật véo vào lồng ngực chàng.

Phong Trần Túy Khách, Phan Quyên Quyên cùng xuất thủ đỡ ngăn, nhưng đều không kịp.

Hoa Sĩ Kiệt vì ơ hờ, chẳng ngờ đối phương có thể lại tấn công một cách đột ngột như thế, chẳng kịp vận công đối kháng...

Chàng hự lên một tiếng nặng nề và ngã ngối trên đất, máu tươi phún vọt khỏi miệng thành vòi !

Giọng rú lạnh lạnh nửa như cười nửa tựa khóc ấy, lại từ hậu đường vọng ra thêm rõ...

Một thiếu nữ áo quần xốc xếch, tóc tai rối bù, chân giày chân không, từ phía sau bức bình phong chạy ừa ra.

ánh mắt nàng chợt dừng lại trên khuôn mặt Hoa Sĩ Kiệt một lúc lâu, dường như đang tìm lại một hình bóng chi quen thuộc...

Rồi bỗng nhiên nàng ôm chầm lấy chàng, vẻ kinh hoàng và ngỡ ngác:

- Anh là Kiệt huynh? Người anh sao đầy máu thế kia? Anh nói đi? Anh... anh chết rồi phải không?

Hơi thở bị nghẹn lồng vì thế chưởng, Hoa Sĩ Kiệt không sao nói thành lời được, vừa hé miệng một vòi máu tươi lại vọt ra ngoài.

Thiếu nữ điên chợt buông Hoa Sĩ Kiệt ra, ngửa mặt cười sằng sặc:

- Chàng đã chết rồi, chết ở trong lòng tôi ! Chết rồi, hử hử... hử hử...

Tư Đồ Hạnh qua phút giây biến sắc, vụ trở thành buồn bã:

- Hồng con !

Tư Đồ Hồng ánh mắt long lên đỏ ngầu, nhìn sững Tư Đồ Hạnh hần học:

- Hử ! Cha đã giết chết Hoa Sĩ Kiệt, con sẽ bắt cha hối tiếc suốt một đời.

Thốt dứt nàng xông xộc quay bước trở vào !

Trước thái độ nửa tỉnh nửa dường điên của nàng, mọi người trong sảnh đường không khỏi đưa mắt nhìn nhau căm cảnh.

Giây lâu sau, hai ả liễu đầu từ hậu phòng hốt hải xông ra kêu lên:

- Không xong rồi Cốc Chủ ơi ! Tiểu thư đã tự sát !

Mọi người đều giật bắn mình kinh ngạc, không ai bảo ai cùng xông thẳng vào phòng !

Vietkiem.Com